

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 100/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) ((...))			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut		
	<p>Naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 552 § 2 i § 1 kpk poprzez niezastosowanie i oddalenie;</p> <p>1) w części wniosku o zasądzenie odszkodowania tj. 333.787,39zł (w tym kwota brutto 246.539,57zł oraz odsetki 87.247,82zł), na rzecz S. S. w związku z wykonaniem względem niego kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia (...) w sprawie o sygn. akt (...), pomimo że dowody zgromadzone w sprawie w postaci, zeznań S. S. i jego konkubiny A. M., umów zleceń z firmami, wypowiedzeń umów w związku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

z trafieniem
S. S. do
zakładu karnego
w celu odbycia
niesłusznie
orzeczonej kary
pozbawienia
wolności,
pełnomocnictw
udzielonych
przez konkubinę
S. S. do
prowadzenia
działalności,
zarządzania całą
firmą, nazwy
firmy stworzonej
przez S. S. -
(...), jego wiedza
i doświadczenie
zawodowe,
bliskie relacje
z zatrudnionymi
pracownikami,
zatrudnianie
pracowników,
rozliczanie,
korespondujących
ze sobą
wzajemnie dając
podstawę do
przyjęcia, że S.
S. prowadził od
samego
początku do
momentu
osadzenia w
zakładzie
karnym
działalność
gospodarczą pod
firmą (...),
natomiast jego
konkubina była
tylko tzw.
„słupem” bez
wiedzy i
doświadczenia w
budowlance, a
tym samym to

S. S. poniósł
szkodę, co w
konsekwencji
dawało
podstawę do
zasądzenia
odszkodowania
w żądanej
kwocie, a nie
oddalenia
wniosku,

2) w części
wniosku o
zasądzenie
zadośćuczynienia
tj. ponad kwotę
40.000zł na
rzecz S. S.
w związku z
wykonaniem
względem niego
kary
pozbawienia
wolności
orzeczonej
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
T. z dnia
(...) w sprawie
o sygn. akt
(...), pomimo że
dowody
zgromadzone w
sprawie w
postaci, zeznań
S. S. i jego
konkubiny A.
M., związanych
z niesłusznym
skazaniem,
prowadzenia
wielu
postępowań
karnych,
cywilnych,
egzekucyjnych,
wznawieniowych,
a także
warunkami

	<p>odbycia kary pozbawienia wolności, rozpadu więzi rodzinnych oraz bliskich relacji z konkubiną, możliwości realizowania pasji, hobby, a także orzeczeń wydawanych w podobnych sprawach m.in. T. K. (55.000zł/miesiąc odbywania kary pozbawienia wolności), dawały podstawę do zasądzenia łącznie dochodzonej kwoty tj. 174.350zł, a nie zasądzenia zaledwie 40.000zł.</p>		
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja pełnomocnika okazała się zasadna jedynie w niewielkim zakresie.</p> <p>W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że sąd I instancji</p>			

prawidłowo
ustalił, że
wnioskodawca
S. S. nie
prowadził
działalności
gospodarczej
pod firmą
(...) z siedzibą
w P., ale był
zatrudniony w
ww. podmiocie i
uzyskiwał
minimalne
wynagrodzenie
za pracę.
Okoliczność ta
została zresztą
przyznana przez
apelującego,
który dowodził
jednak,
że A. M.
ww. działalność
prowadziła „
tylko i wyłącznie
na papierze” i
była tzw. „
słupem” (określenia
pełnomocnika
na s.3 apelacji).
Zdaniem ww.
świadczy o tym
nie tylko nazwa
firmy, al i brak
wykształcenia
oraz praktyki
w dziedzinie
budownictwa A.
M.. Tego rodzaju
manewr był
wynikiem chęci
uniknięcia
skutków
egzekucji
komorniczej
wdrożonej
wobec
wnioskodawcy.
Tego rodzaju

twierdzenia
apelującego
trudno
akceptować,
albowiem
narażają jego
mandanta na
odpowiedzialność
z art.55 kks.
Zdaniem
skarżącego
mimo ww.
okoliczności to
jego mandant
winien być
beneficjentem
przychodów
uzyskiwanych w
ramiach ww.
działalności,
także tych
potencjalnych.
Pogląd autora
apelacji jest
błędny w stopniu
oczywistym,
albowiem to A.
M. była zgodnie
z prawem
podmiotem
praw i
obowiązków dot.
ww. działalności
gospodarczej.
Uwaga ta dot.
nie tylko np.
należności
podatkowych,
zobowiązań
wobec
kontrahentów,
czy też roszczeń
należnych firmie
z tytułu
prowadzonej
działalności, itp.
Fakt, że po
osadzeniu
wnioskodawcy
doszło do

rozwiązania umów na prace budowlane nie oznacza więc, że to S. S. ma prawo domagać się z tego tytułu odszkodowania, zwłaszcza w wysokości kwoty przychodu brutto, powiększonego o odsetki i to liczone od dnia po dniu od ustalonego w umowie zakończenia poszczególnych robót (vide: k.366). W kwocie odszkodowania ujęto nie tylko ewentualny zysk, VAT, ale i inne koszty uzyskania przychodu, których na skutek rozwiązania umowy umów nie poniesiono, w tym materiały budowlane, składki ZUS, a także wynagrodzenie wnioskodawcy za pracę. Świadczą o tym zapisy np. umowy Nr (...): „sprzęt i materiał zabezpiecza podwykonawca” (vide: k.207). Skarżący popada na s.3

apelacji w
sprzeczność,
której zdaje się
nie dostrzegać.
Domaga się
m.in.
odszkodowania
w postaci
wynagrodzenia
za pracę
wnioskodawcy
jako część
wartości umów
brutto. Praca ta
stanowiła jednak
część kosztów
uzyskania
przychodów
objętych
żądaniem
wniosku,
jednakże na
skutek
rozwiązania
umów i
niewykonywaniem
prac nie doszło
do ich
poniesienia
przez firmę (...).
Umowa o pracę
z wnioskodawcą
została
rozwiązana (...)
Trafnie Sąd
Okręgowy
zauważył, że
ww. przychód
miał charakter
potencjalny, ale
mógł dot.
jedynie A. M.,
jako osoby, która
zgodnie z
prawem była
właścicielem
przedmiotowej
działalności
gospodarczej.
Sytuacji tej nie

zmieniają także podnoszone w apelacji okoliczności.

Uwaga ta dot. zarówno fakt prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego

z A. M., jak i udzielone wnioskodawcy przez ww. pełnomocnictwo.

Także i tej ostatniej kwestii skarżący się myli. Z

przedłożonego przez wnioskodawcę dokumentu na k.209 wynika, że było ono ograniczone i mocno zawężone przedmiotowo:

„... wyrażam zgodę na podpisywanie faktur przez S. S. ...”. Nie sposób przy tym pominąć, że istotne dla sprawy umowy zawierane były przez A. M. a nie wnioskodawcę (vide: k.207).

To że wnioskodawca prowadząc z ww. wspólne gospodarstwo domowe „ czerpał profity” z działalności gospodarczej,

której wyłączną właścicielką była A. M. także nie daje podstaw do zasądzenia odszkodowania na jego rzecz. Twierdzenie pełnomocnika na s.3 apelacji, że Sąd meriti ww. okoliczności nie ustalił jest niezrozumiałe i dowodzi, że ww. nie zapoznał się należycie z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku. W tym zakresie Sąd Apelacyjny odsyła zwłaszcza do lektury s.8-10 ww. dokumentu. Chybione są też zastrzeżenia autora apelacji co do okresu, w jakim S. S. został pozbawiony możliwości wykonywania pracy. Sąd Okręgowy w tym zakresie także prawidłowo wskazał, że miało to miejsce przez okres 90 dni. Nie można bowiem pomijać, że ww. miał ówczasnie do odbycia – oprócz kary wymierzonej w sprawie (...) – także kolejną

karę
pozbawienia
wolności w
wymiarze 6
miesięcy
pozbawienia
wolności
wymierzoną w
sprawie (...). S.
S. musiały ją
odbyć
niezależnie od
tego czy został
osadzony w
sprawie (...), czy
też nie. Skarżący
zdaje się nie
dostrzegać,
że zarządzeniem
z dnia (...) (...)
(...)) nastąpiła
przecież zmiana
kolejności
odbywania ww.
kar (vide:
k.58), co
skutkowało, że
okres
niesłusznego
wykonania kary
pozbawienia
wolności w
sprawie (...)
ograniczono
właśnie do 90
dni wskazanych
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku.
Zdumienie budzi
także argument
podniesiony na
s.4 apelacji dot.
przyjęcia kwoty
„ najniższej
krajowej” jak
podstawy
zasądzanego
odszkodowania.
Skarżący

dowodząc, że
winna być to
kwota 6000
zł; miesięcznie
nie wskazuje
na jakikolwiek
dowód
potwierdzający
jego dywagację.
Wybitnie
lakoniczne
stwierdzenie „wg
GUS” jest tym
bardziej
nieprzekonywujące
jeżeli uwzględni
się dwa czynniki.
Po pierwsze,
wynagrodzenie
wg „najniższej
krajowej”
ustalono
przecież w
umowie o pracę
S. S. z jego
pracodawcą a
nadto fakt ten
wynika zarówno
z zeznań A. M.
(vide: k.81)
oraz samego
wnioskodawcy
(vide: k.80). Po
drugie,
apelujący zdaje
się zapominać,
że tego rodzaju
wartość sam
wskazywał we
wniosku z dnia
(...) (vide: k.5).
Sąd Apelacyjny
dokonując
weryfikacji
kwoty przyjętej
przez Sąd
Okręgowy w pkt
1a zaskarżonego
wyroku nie mógł
zgodzić się

jedynie z
ograniczeniem
wyliczonego na
s.10
uzasadnienia
ww. orzeczenia
odszkodowania
(9.784,59 zł;)
o 25 %, z
tytułu kosztów
utrzymania
wnioskodawcy
przez państwo
polskie
w zakładzie
karnym. W tym
zakresie sąd
odwoławczy w
pełni podziela
pogląd wyrażony
w orzecznictwie
m.in. w
uzasadnieniu
wyroku Sądu
Apelacyjnego w
B. z dnia (...)
((...)), że
nieuzasadnione
jest
pomniejszanie
dochodu, który
uzyskałby
represjonowany
o koszty jego
utrzymania, bo
niestosowne, a
wręcz
niemoralne
byłoby
pomniejszanie
odszkodowania
o kwoty, jakie
wyłożyło
państwo,
pozbawiając go
bezprawnie
wolności. Co
do zaś innych
wydatków, które
ponosiłby

represjonowany, gdyby nie został pozbawiony wolności, zauważyć wypada, że to on zdecydowałby na co przeznaczy osiągnane dochody, określanie więc jak miałyby funkcjonować i ile mogłyby zaoszczędzić, jest bez znaczenia dla ustalenia kwoty należnego mu odszkodowania. Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok we wskazanym zakresie, podwyższając odszkodowanie do kwoty 9.784,59 zł;.

Orzekając z kolei w zakresie zadośćuczynienia sąd odwoławczy w pełni podzielił stanowisko sądu meriti. Z argumentacją zawartą na s.10-11 uzasadnienia zaskarżonego wyroku zgodził się w pełnej rozciągłości, czyniąc ją częścią swojego

wyvodu. Mając powyższe na względzie nie ma powodu by ją powielić. Zasądzona kwota 40.000 zł; wraz z odsetkami jest adekwatna do istotnych dla sprawy okoliczności i nie ma bynajmniej charakteru symbolicznego. Sąd meriti należycie uwzględnił zarówno okres niesłusznego pozbawienia wolności wnioskodawcy oraz warunki w jakich odbywał on karę. Nie pominął przy tym również negatywnych przeżyć związanych z izolacją więzienną, poczuciem niesprawiedliwości, rozłąką rodziną, czy też wpływu osadzenia na sytuację osobistą i zawodową. Wbrew twierdzeniom pełnomocnika miał na względzie ujemny wpływ pozbawienia wolności na relacje rodzinne,

podejmowanie
aktywności
zgodnych z
upodobaniami,
czy też
dyskomfort,
który S. S.
niewątpliwie
odczuwał. Tego
toku
rozumowania
autor apelacji
nie zdołał
podważyć.
Przywoływał
okoliczności,
które zostały
już należycie
docenione przez
Sąd Okręgowy
(związane z
warunkami
odbywania kary,
pozbawieniem
możliwości
wykonywania
aktywności
życiowych, dot.
ograniczenia
kontaktu z
rodziną).
Stanowią one
niestety
naturalne
konsekwencje
pozbawienia
wolności. Brak
możliwości
wędrowania,
kontaktu z
przyrodą, z
rodziną,
kontaktów
intymnych z
konkubiną,
jedzenie dalekie
od upodobań,
możliwości
rozwoju i pracy
dot. każdej

osoby
niesłusznie
osadzonej i nie
może stanowić
argumentu za
dodatkowym
podwyższeniem
kwoty
zadośćuczynienia.
Skarżący nie
wykazał przy
tym by
pozbawienie
wolności
wywołało skutki
np. dla psychiki
wnioskodawcy, z
którymi boryka
się w dalszym
ciągu. Waleru
takiego nie mają
bynajmniej stres
dot. procesu w
sprawie, czy też
obawa kolejnych
postępowań.
Okoliczności te
nie stanowią
bowiem
podstawy
zadośćuczynienia,
które związane
jest przecież z
faktem
niesłusznego
pozbawienia
wolności. W tej
sytuacji bliżej
niesprecyzowane
w uzasadnieniu
apelacji (s.4)
„piekło
postępowań
cywilnych”
przywoływanych
przez skarżącego
nie ma znaczenia
dla
rozstrzygnięcia
sprawy jakie

usiłuje mu nadać pełnomocnik. Całkowicie niezrozumiałe są te stwierdzenia apelacji, w których jej autor bezrefleksyjnie twierdzi, że „...S. S. jak mało który obywatel doznał wielu krzywd i cierpień...”. Sąd odwoławczy daleki jest od bagatelizowania traumy jaką ww. doznał niesłusznie odbywając karę, jednakże sformułowanie apelacji jest wybitnie przejawione, tym bardziej, że nie zostało poparte żadnymi dowodami. Uwaga ta odnosi się także do gołosłownego postulatu by „...kwota zadośćuczynienia za doznany ból fizyczny i psychiczny z bezpodstawnie odbytą karą pozbawienia wolności winna być większa i oscylować w granicach zadośćuczynienia przyznanego za miesiąc T. K...”. Dywagacje te są nie na miejscu

zwłaszcza, że pełnomocnik przyznał przed Sądem Apelacyjnym, że nawet nie zapoznawał się z aktami sprawy T. K. i sprawę zna jedynie z przekazów medialnych (vide: k.415v). W orzecznictwie za utrwalony uznać należy pogląd, że nie istnieją weryfikowalne kryteria w ustalaniu kwoty zadośćuczynienia, koniecznym jest indywidualne rozważenie w każdej sprawie, na ile okoliczności uzasadniają przyznanie takiej, a nie innej sumy zadośćuczynienia (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 marca 2023 r. II AKa 125/22). Kryteria oceny wysokości zadośćuczynienia winny być rozważane w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego. Przydatność

kierowania się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia sumami zasądzonymi z tego tytułu w innych przypadkach jest więc dość mocno ograniczona. Porównanie takie może stanowić orientacyjną wskazówkę i nie może naruszać zasady indywidualizacji okoliczności wyznaczających rozmiar krzywdy doznanej przez konkretnego poszkodowanego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26.10.2022r. II AKa 89/22). Na zakończenie sąd odwoławczy pragnie zaznaczyć, że nie mógł odnieść się in meritum do zarzutu rzekomego naruszenia art.7 kpk sygnalizowanego na s.4 apelacji, albowiem skarżący sam przyznał obiektywnie, że nie potrafi go skutecznie

<p>podnieść. Jednocześnie Sąd Apelacyjny wskazuje na marginesie, że nie miał problemów z weryfikacją oceny materiału dowodowego poczynioną przez sąd I instancji. Jest ona w pełni prawidłowa i uwzględnia także dyrektywy zawarte w cyt. powyżej przepisie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. zmianę wyroku i orzeczenie na rzecz S. S.:</p> <p>a) odszkodowania w kwocie 333.787,39zł (w tym kwota brutto 246.539,57zł oraz odsetki 87.247,82zł),(w kwocie 246.539,57zł zawarte jest wynagrodzenie S. S. z tytułu wykonywanej pracy),</p> <p>b) dodatkowego zadośćuczynienia w kwocie 134.350 zł</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>ewentualnie</p> <p>2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,</p> <p>3. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz Wnioskodawcy kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za I i II instancję według norm przepisanych.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Sąd odwoławczy uznał wnioski apelacji za zasadne jedynie w części odnoszącej się do wysokości zasądzonych odszkodowania i kosztów zastępstwa adwokackiego za postępowanie odwoławcze. W tym zakresie znajdowały one wsparcie w uwzględnionych</p>	

<p>wywodach apelacji. W pozostałym zakresie zarzuty apelacji nie dawały ku temu podstaw. Nie było też przesłanek by sąd odwoławczy działał w tej części z urzędu.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

0.1Pkt 1b, 2-4 zaskarżonego wyroku		
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy		
W tym zakresie brak skutecznych zarzutów apelacji i okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1Pkt 1a zaskarżonego wyroku w zakresie wysokości zasądzanego odszkodowania		
Zwiążle o powodach zmiany		
Częściowe uwzględnienie zarzutów apelacji pełnomocnika.		

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3. 4.	O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art.554 § 4 kpk w zw. z § 11 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia		

	<p>22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2023.1964 tj.).</p> <p>Kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa (art.554 § 4 kpk).</p>
7. PODPIS	
P. M. K. L. M. Ś.	